

FFP desember 79

ARBEIDSLØS JUL

Vi som er dømt til livet
i gråbeingårdenes by
feirer i dag en solfest
for ham, som er født på ny.

Vi har fått tyve kroner
å feire hans komme med!
For dem har vi kjøpt en julegran
og en hel sekk ved.

For dem har vi kjøpt en bayer
og et stykke hestekjøtt.
Det siste skal minne om stallen,
hvor frelseren blev født.

De fattiges herre og mester!
Det var ikke godt for ham.
Han hengtes tilslutt på korset
midt mellem synd og skam.

Godt det er bare en skrøne
at Kristus er kommet påny.
Så blir det en fattig mindre
å nagle på kors i vår by.

Vi i de mørme gater
feirer i dag en fest.
Til jul får vi tyve kroner,
til påske: Korsfest! Korsfest!

Rudolf Nilsen

DEBATTEN OM KRISA FORTSETTER - HERER STYRENE'S SYN:

Siden forrige nummer av FFP har DS avholdt konferanser med UDSer og enkelte avdelingsstyrer hvor bl.a. en diskusjon om partikrisa var oppe. I denne artikkelen vil vi referere endel synspunkter som var fremme. Vi kan ikke yte alt materiale som kom fram full rettferdighet, men vi trur vi har fått fram de felles trekkene.

ER DET KRISE I PARTIET?

Flesteparten av styrene mente det. Det var forskjellige syn på hva krisa besto i. Unntaksviss var det en del faglige avdelinger, som mente at de hadde fått et brukbart grep om arbeidet sitt og som mente at den eneste krisa de kunne se i sin avdeling, var en tillitskrise i forhold til høyere organer.

Vi synes dette er en viktig lærdom:

De synes avdelinga får til noe lokalt, er godt fornøyd og har mindre problemer.

Her er noen av de andre synspunktene:

1. Partikrisa kommer av feil innad i partiet, som vi sjøl er ansvarlige for. Ytre forhold spiller en underordna rolle.
2. Det er tillitskrise i forhold til høyere organer.
-DS har ikke leda Oslo skikkelig på mange år, DS har vi gitt opp.
-SK er udemokratisk, de hører ikke på hva folk mener om ting og er for lite sjølkritiske. De skifter linje over hue på folk.
3. Demokratisk sentralisme.
Det er for mye sentraldirigering, folk må få bestemme mye mer sjøl over sitt eget arbeid. Detaljdirektiver passer ikke. Partiarbeidet har blitt til store kampanjer og interne diskusjoner - avdelinga får ikke utvikla det lokale arbeidet. "Alle er slitne uten egentlig å få

gjort noe". Dette fører til passivitet og frustrasjon.

4. Dagskampen.

Ikke innretning på arbeiderklassen. For lite eller ingen veiledning på det faglige området i det siste. Folk som har skifta jobb, går tilbake igjen, ingen hjelp.

DS mangler politiske initiativer på omtrent alle områder, leder "internt" og "på datoer". Partiarbeidet skilt fra vår og massenes hverdag.

HVA MENER DS?

DS-kamerater har diskutert rapportene fra konferansene. Her vil vi legge fram hva vi mener:

IKKE KRISE OVERALT.

For det første vil vi hevde at krisa ikke preger alt arbeid i Oslo-partiet, heller ikke alle avdelinger. Det er ikke engang slik at alle problemer vi har er kriseprega. Partiet vil alltid ha problemer, uten at de behøver å være kritiske. DS mener at det først og fremst er krisa på følgende områder i partiet.

1. Plankrise. SK/DS har ikke vært i stand til å lage partiplaner som har vært mulige å sette ut i livet fordi de ikke har tatt hensyn til parti-organisasjonen (dette gjelder generelt, det finnes sjølsagt unntak). De har blitt laga uten tilstrekkelig kunnskap om avdelingenes reelle muligheter til å gjennomføre dem og uten å gi rom for avdelingenes egne vurderinger og prioritering lokalt. Dagskampen underprioritert, særlig faglig.

2. Organisasjonskrise.

Denne krisa rommer flere ting. Den starta for alvor etter at "partikomiteene" feilaktig blei oppløst, de organisatoriske forholda

mellom DS og avdelingene ble håpløse. Skikkelig ledelse ble umulig.

Den demokratiske sentralismen har vært skakk, med for mye sentralisme og for lite demokrati.

Ekstrem plukking av kader fra Oslo-partiet. Avdelingsstyrer og kader som trengs for lokale oppgaver er undervurdert gjennom år. DS også.

3. Økonomisk krise, KK og konkurs-trusselen).

4. Tillitskrise. Mange medlemmer har mista trua på at DS og SK er istand til å forstå og lede partiet ut av krise.

5. forandringer i tidligere og nå værende sosialistiske land har skapt tvil og uro, ikke bare for hvordan det går utenlands, men også om hva sosialisme egentlig er, osv. i vårt eget land.

Dette er altså vårt syn på hva partikrise består i. Her kan vi ikke gå nøyere inn på alle forhold, men konsentrere oss om noen saker. - Forholdet plan - organisering - masslinja - tillits - krise.

I lang tid har demokratiet blitt hemma av at ledende organer har tatt alt for lite hensyn til kritikken, meningene og erfaringene til partiorganisasjonen (avdelinger, styrer og enkeltmedlemmer). I liten grad er det blitt satset på å få fram kunnskap fra organisasjonen, og lite krefter er brukt på å analysere den kunnskapen som faktisk har presset seg fram. Spesielt gjelder dette argumentene til de som har hatt kritikk eller markert uenighet. Slik kunnskap er nødvendig som grunnlag for korrekte politiske og organisatoriske linjer og tiltak og spesielt for korrekte planer for partiarbeidet.

I stor grad har organisasjon ensidig blitt sett på som redskap til å sette planer og tiltak fra sentralt ut i livet, og

slik blir også de enkelte medlemmer redusert til redskaper for overksetting. Mao sier at når den politiske linja er fastlagt, blir kadrene den avgjørende faktoren. Han har imidlertid ikke sagt at kadrene er uten betydning i utformingen av den politiske linja. Men i stor grad har vi praktisert et slikt syn.

En korrekt demoraktisk sentralisme forutsetter et levede demokratisk liv, reelle politiske diskusjoner der ideer og oppfatninger blir prøvet mot erfaringer og fakta. Organisasjonen og de enkelte medlemmenes argumenter, erfaringer, må sees på som en absolutt nødvendig kilde til kunnskap for at sentrale organer skal kunne treffe riktige avgjørelser, både politisk og organisatorisk. Det er i første rekke dette demokrati i partiet består i.

Når sentrale organer ikke tar hensyn til demokratiet (i denne forstand) i tilstrekkelig grad, må nødvendigvis sentrale planer bli mangelfulle og feilaktige, og plankrise oppstår når planene blir så skeive at de ikke fungerer som retningslinjer for det daglige partiarbeidet. Manglende demokrati slår over i svekka sentralisme.

Mange medlemmer - og i siste nr. av FFP, Pål S. - har kritisert DS for bare å tenke på organisering og ikke på politikk. Dette er en kritikk vi bare delvis er enig i. Det er riktig at DS har forsømt å utvikle politikk på en lang rekke områder. Men vi mener det ligger et feilaktig syn på organisasjonen under denne kritikken. Slik oppfatter vi i hvertfall P.S. i siste nr. Han nevner organisatoriske problem i en bisetning og mener at DS bruker alt for mye tid på omorganisering og organisatoriske problemer som heller skulle vært brukt til å utvikle politikk. Dette synet er vi ikke enig i.

Det har vært kamp om organisasjonslinjene i Oslo, og feilaktige organisasjonslinjer har vært til hinder for utvikling av lokal politikk og skapt store organisasjonsproblemer og en langvarig periode med omorganiseringer.

Den feilaktige organisasjonslinja består i å se på organisasjonen ensidig som iverksetting og kom klarest til uttrykk i SKs vedtak om å nedlegge de såkalte "partikomiteene" i 75. Disse "partikomiteene" var utvalg som leda bransjer og med identisk mandat som de bransje-UDSene som vi nå strever med å opprette. Den tida disse "partikomiteene" fungerte for for eks. helse og sosial og lærer ble det utvikla politikk og det gikk framover. Framgangen til helse og sosial i utforming av politikk det siste året mener vi også har sammenheng med at denne bransjen var den første som fikk bransje-UDS. Hva er fordelene med denne organiseringa? På en helt annen måte har kameratene som leder denne bransjen fått muligheten for å trekke avdelingene inn i utforminga av politikken, og ledelsen sjøl består av kamerater som sjøl kjenner hvor skoen trykker.

Etter nedlegginga av "partikomiteene" fulgte en periode på 2 år da ikke noe ble gjort for å rette opp de kriseprega organisasjonsforholda. Avdelingene hadde knapt nok kontakt med DS via posten. I denne perioden råda ei linje som sa at organisering av styrer mellom avdelingene og DS var unødvendig, og at det var gærnt å opprette slike organer for at kontakten med avdelingene skulle være tilfresstillende. Dette synet samsvarer med et syn på ledelse som bare ser organisasjonen som redskap for iverksetting. Til det trengs ikke nødvendigvis UDS. Men for å sikre virkelig demokratisk sentralisme, der alle ledd i partiet blir trukket med i utforminga av politikken trengs UDS. DS tok initiativ til å danne UDS på grunnlag av geografisk inndeling. Dette var et initiativ for å organisere partiet bedre innafor rammene av vedtektene. (som forbyr bransje organisering). Etter at byen endelig var organisert etter geografi (og det viste seg sletts ikke å løse de virkelig store problemene, med ledelse av

faglige lag), tok SK ansvaret etter henvendelse fra DS for dispensasjoner fra vedtektene. Så fikk vi et nytt år med omorganisering.

Vi mener altså at der er nødvendig og har vært nødvendig for DS å legge stor vekt på å løse organisasjonsproblemene i Oslo og vi er ikke enig i kritikk som går ut på at dette er uttrykk for en hang til byråkratiske, tekniske løsninger. Skal DS kritiseres for disse forhold, mener vi det må være for å for lett å ha bøyd unna for gærne organisasjonslinjer. Videre må DS kritiseres for å sette for lite krefter inn på å gjennomføre den siste omorganiseringa gjennom demokratisk behandling i grunnorganisasjonene. Mange har kritisert DS for å ha gjennomført denne omorganiseringa over huet på folk. Vi mener at denne kritikken er riktig.

Altså: Organisasjonskrise har delvis grunnlag i feilaktig linje på organisasjonsspørsmål. I alt for stor grad har organisasjonen blitt sett på som redskap for å sette sentrale vedtak ut i livet. Med slike feil er det lettere å neglisjere fostring av kader, uforvarlig "plukking" av kader og å ta lite hensyn til det lokale arbeidet.

For å lage en plan for arbeidet er partiorganisasjonen sjøl og de enkelte medlemmene den avgjørende kilden. I utviklinga av politikk kan vi ikke komme lenger enn til en del allmenne linjer om en ikke utnytter kunnskapen i partiet.

Å tru at noen få kamerater i ledelsen kan utforme korrekte planer og konkret politikk uten at partiorganisasjonen fungerer slik at erfaringene, meningene og argumentene til partimedlemmene blir summert opp og tatt hensyn til er subjektivisme.

DS og SK har i stor grad vært

preget av akkurat denne typen subjektivisme. Det er den samme ideen som hindrer avdelinger og enkeltmedlemmer å jobbe etter masselinja, fra massene til massene.

TILLITSKRISE

Mistilliten til høyere organer er et resultat av at mange har mista trua på at ledelsen kan forstå og lede partiet ut av vanskelighetene.

Vi synes det er gode grunner til mistilliten som nå kommer opp. Vi er sjøl ikke altfor godt fornøyd med arbeidet vi gjør. Vi har slutta, som dere, å tru at lange sjølkritikker aleine, er noe hjelp.

Mistilliten forsterker vanskene i partiet, ledelsen blir skilt fra medlemmene. Hvordan skal tilliten gjenopprettes?

DS har her i FFP lagt fram sin mening om situasjonen. Er dere enige? Hvis DS og partiavdelingene blir enige om hva som er feil er vi allerede et stykke på vei. Fortsett diskusjonen i FFP.

Men som sagt - analyser av feil har liten verdi dersom det ikke blir ny handling. Vi har ingen tru på at dette går lett. Men vi mener at tiltak vi gjør, bringer oss framover.

DS prioriterer nå ledelsen av UDSene langt mer enn før. Mange flere DS-kamerater har nå ansvar for grunnorganisasjonen. Dette er noe som vi tror kommer til å merkes etterhvert. Problemene er for skjellige på forskjellige steder. Noen steder er problemet at de totalt mangler særegen politikk for avdelinga. Vi legger nå planer for å diskutere lokale UDS - planer over hele byen i løpet av våren.

Noen steder er problemet at de ikke har folk til avdelings- og UDS-ledelser. Dette er det viktigste problemet for dem, de får ikke gjort noe før dette er løst. Både DS og sentralt er villit til å frigjøre folk til avdelingene og UDSene, men det er vanskelig og tar tid når det kommer til den enkelte personen.

Dette er tiltak som mange av UDSene/bransjene vil ha merket seg. Vi ber dere komme med erfaringene deres.

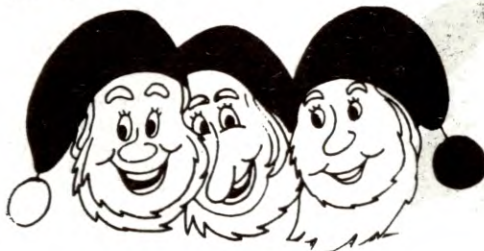
I tillegg satser vi på å legge opp linjer for boligarbeidet og kvinnearbeidet. KF har nettopp hatt et årsmøte som ikke gikk så verst.

MEN: Vi er glad for den kritikken vi får nå, som peker konkret på feil og anviser hva vi bør gjøre.

Likevel er det en sterk tendens ved den kritikken som nå kommer, som vi synes er skadelig. Det er kamerater som går mot all ledelse, som går mot demokratisk sentralisme, som mener at alt det gode kommer nedenfra og alt det dårlige kommer ovenfra og som fortida har en personlig streik gående og nekter å gjøre noe som helst, for alt er bare håpløst likevel og ingenting nytter.

Dette er en ganske håpløs holdning og et umulig utgangspunkt for å gjøre ting bedre. Dessuten er det en furten stil, som ikke anerkjenner at ledelsen kan ta feil, til og med gjøre alvorlige feil og som fratar seg sjøl ethvert ansvar for feil som er gjort og for det som kangjøres.

RV - AKPs NYE "EKSTERNE VALGKAMP-PARTI"?

Det går fortida en diskusjon i KK om RVs framtid. Jeg ønsker å føre denne debatten også internt, fordi partiet nødvendigvis som parti må ta stilling til RV.

Jeg var godt fornøyd med RVs valgresultat, (også her i Oslo), men antagelig ikke så godt fornøyd som RVs ledelse er. Vi har fått over 20 representanter av noen tusen rundt omkring i landet, og i landsmålestokk gått fram noen promille. Dette synes ikke jeg valifiserer til ovasjonene vi har sett i KK og andre steder.

Det hadde jo vært greit, hvis det var et resultat av den første begeistringens rus. Men den synes å ha store konsekvenser for både AKP og RV. FOR HVA SKJER?

RV blir, uten diskusjoner i partiet, organisert med landsstyre og sentralstyre som skal lede RVs arbeid på landsbasis. Det heter at RV-styrer bør velges lokalt, det skal trykkes medlemskort, RV-gruppene blir permanente osv.

Min ærlige mening er, at (uansett om dette på lang sikt hadde vært riktig), dette er stor mannsgalskap. Og typisk for oss: Så snart noe skjer, må vi på død og liv lage oss formelle ledelser og det ene med det andre. Er det noen uavhengige må de straks bli "avhengige", med medlemskort og det hele!

PROBLEM: DE UAVHENGIGE MÅ SIKRES INNFLYTTELSE OVER RV.

Bakgrunnen for alt styret er

sjølsagt at vi må sikre demokrati og innflytelse for de uavhengige i alliansen. Det er ikke riktig å innby folk til samarbeid og så gi blaffen i dem etter valget. Dette er noe som har skjedd. De som sto på RV-lista i 1977 har ikke merka noe til at de skulle ha noen betydning etter lista ble innlevert. Håper det ikke går slik med dem som står på lista i år,.

Det samme gjelder folk som jobber lokalt i Oslo. Det er faktisk folk som støtter RV, men ikke vil være med i partiet eller som vil regne seg som partiets nærmeste omland. Det er sikkert få men de er der. Hvordan skal vi få dem med? Vi ønsker ikke folk som "nyttige idioter" - vi ønsker samarbeid.

Jeg presiserer dette før jeg går over til å argumentere mot den retninga RV nå går i, for å prøve å unngå ihvertfall noen av motargumentene; "Du vil ikke slippe til alle de uavhengige, dumener AKP = RV".

RV BLIR ET PARTI.

Jeg er uenig i RV-ledelsens løsning av dette problemet, fordi jeg mener at de holder på å lage et nytt parti på sia av AKP. Et borgerlig valgparti - for å si det rett ut. Strukturen er der allerede, blir den utvikla videre og folk strømmer til, opprettes RV-grupper i fleng. Og en kan godt tenke seg at dette virkelig da blir et eget parti, hvor AKPerene deltar som enkeltmedlemmer, og hvor avgjørelsene tas i dette partiet på alle plan. Er det dette RV-ledelsen ønsker? Jeg er i mot av følgende grunner:

1. Er det så galt at RV blir en egen front og tar egne avgjørelser? Er ikke vi for at frontene er sjølstendige? Mitt poeng er at RV ikke er noen front uavhengig av partiet, som for eks. Kvinnefronten er (bør være). Kvinnefrontens led-

else kan etter min mening, fatte de vedtaka de vil, uansett om det er i tråd med AKPs linje eller ikke. Ønsker vi Rvs ledelse skal ha den samme muligheten? Jeg ønsker ikke at de skal ha den formelle rettigheten, fordi RV er en allianse mellom AKP og uavhengige. Det betyr sjølsagt at det kan være nødvendig å inngå kompromisser som i alt annet samarbeid, men jeg ønsker ikke retten til det formalisert.

2. RV er en allianse i valg, retta inn på parlamentarisk arbeid, i Bystyret, i bydelsutvalgene. Slik det ser ut nå, skal mest mulig også være RV-politikk. For eks. arrangeres det en datakonferanse med RV og AKP som innbydere. For boligavdelingene bør visst alt arbeidet være i RV-regi.

For tida er jeg ikke i stand til å se noen forskjell på RV og AKP politikk før dagskampen, bare strategiske spørsmål skiller.

Er det så galt at RV har en datapolitikk, at RV driver dag - hjemskamp og mot trafikk-maskiner på X-rud? I seg sjøl er det kanskje ikke det, men hva er da AKPs oppgaver? Har vi ikke allerede et parti som skal drive med dagskamp? Eller skal AKP deles i 2, en hemmelig del og en ekstern RV-del?

Jeg mener fortsatt at AKP skal drive dagskamp, og skummelt nok, nettopp fordi AKP er et kommunistisk parti. Det er AKP som må vinne massenes tillit i det daglige arbeidet, fordi det er AKP som ønsker å gjennomføre sosialismen. Hva blir igjen av AKP - hvis RV tar over etterhvert?

Partiet må drive dagskamp i en mengde allianser og fronter, det kan også bety innsnevring av alliansene at vi skal gjøre alt arbeid gjennom RV.

Noen mener sikkert at dette er en fremstilling som p.t. har lite med virkeligheten å gjøre. Det er nok så, det er ikke for påtrengende mye dagskamp for tida, verken i RV eller AKP. Men jeg forsøker å trekke konklusjoner

av det som holder på å utvikle seg.

VI HAR IKKE KREFTER TIL 2 PARTIER

3. Uansett om det hadde vært ønskelig med omfattende organisering har ihvertfall partiet i Oslo ikke krefter til å drive 2 partier. Bare unntaksvis vil boligavdelinger i Oslo ha mulighet til å drive reelle RV-grupper. Vi må se i øynene at for tida står det dessverre ikke hundrevis av RV-aktivister i kø og baker på døra. RV-grupper i dag vil stort sett bestå av et flertall parti-medlemmer og få andre.

4. Det blir problemer med den demokratiske sentralismen. Hvem styrer RVs arbeid i Oslo? Etter min mening skal dette være DS/AKP. Men allerede nå går henvendelsene direkte fra RV sentralt til Ellen P. Det parlamentariske arbeidet bør ledes gjennom partiet, slik vi gjør med andre deler av partiets arbeid. Avdelinga på X-rud bør ha ledelsen av Bydelsutvalgets representant der.

Den situasjonen vi har nå, illustrerer godt problemene. Ingen organer i AKP har diskutert hvordan RVs permanente arbeid skal drives. Ihvertfall har ikke jeg sett noe vedtak fra for eks. SK, men bare uttalelser fra enkeltpersoner. Og i mellomtida sitter RVs ledelse og mener det ene og det andre. Sjølsagt sier også de at ingenting er avgjort mht lokal organisering, men snøballen ruller ganske fort - i en retning.

5. LØSNINGER?

Hva er min løsning på denne motsigelsen: De uavhengige og velgerne må få innflytelse - uten at

RV blir et nytt parti? Jeg har ingen, men forbeholder meg likevel retten til uenighet i forhold til det som nå skjer. - La oss avklare prinsippene først:

RV skal fortsatt være en valgallianse mellom AKP og uavhengige. Dette har vært vår linje og bør fortsatt være det. AKPs sjølstendighet må opprettholdes, de uavhengige sosialistene må respekteres som uavhengige og garanteres innflytelse, RVs arbeid må innrettes på det parlamentariske arbeidet og ikke alt annet i tillegg.

Vi må ta tiltak for å garantere alle som står på RV-lista mulighet til å innvirke på RVs politikk i Bystyret. 3-månedlige faste møter, eller oftere? RV-ledelsen i Oslo er toppen på RV-lista og ikke et tilfeldig valgt styre. Velgerne har stemt på lista. Hva RV-velgerne mener er klart.

RV-gruppa i Oslo må jevnlig holde møter av forskjellige karakter for å rådføre seg om hva linjene i Bystyret skal være. RV i Oslos møte om ansettelsesstoppen som snart skal være, et et godt eksempel.

Dette er ikke langt nok tenkt. Det er en fare for at vi nå glemmer alt pratet om samarbeid fra før valget og turer fram uten de uavhengige som tidligere. Jeg oppfordrer til diskusjon om dette også.

6. PARTIET MÅ TA STILLING.

En stor svakhet til nå har vært at det ikke har vært partidiskusjon om RVs framtid. Det bør det bli. Jeg oppfordrer altså alle avdelinger i Oslo om å ta opp dette spørsmålet på avdelingsmøter og sende inn innlegg fra avdelinga og enkeltpersoner til FFP og referater av diskusjonen til DS.

DS-medlem

KLASSEKAMPEN-BARE SLIT?

Jeg reagerer kraftig på den delen av FFP for august hvor en DS kamerat (riktignok med visse forbehold) går inn for å legge ned dagsavisa. Det er sterkt, at en midt i en kampanje kommer med et sånt uspill! I et haleheng blir vi "beroliget" med at DS ikke har diskutert eller vedtatt(!) å legge ned dagsavisa. Fantastisk. Det hadde bare mangla at DS vedtar noe sånt over hue på oss!

Jeg skjønner ikke hva DS kameraten mener med at "avisa tar mer av avdelingenes krefter enn den får tilbake". Venter du at avisa skal gi kortsiktige uttelling i form av nyinnmeldinger for at det skal være lønnsomt? Jeg bare spør.

Skal vi først diskutere dagsavisa trenger vi blant annet en analyse av dens politiske betydning. Hva betyr det for eks. at vi har brutt boergerskapets informasjonsmonopol? Hva betyr det at vi har ei dagsavis mens Ny Tid og Friheten ennå er ukeaviser? Hadde ikke boergerskapet kommet med fler og hardere angrep på oss hvis vi ikke hadde hatt Klassekampen? Og hadde ikke det vært angrep som avdelingene hadde slitt med? Før vi har et svar på bl.a. disse spørsmåla veit vi heller ikke hva avdelingene får tilbake.

Videre så mener jeg at du er ensidig når du likestiller arbeidet med avisa med bare slit. Arbeidet med avisa har lært oss mye om praktisk organisering. Vi får kunnskap om strøket vårt og de folka som bor der. Arbeidet med avisa stiller store krav til mange

av oss, men vi veit hva vi jobber for, og det er ikke alltid en gjør det. Akkurat der er spesielt viktig når en er organisert i en av de avdelingene som du betegner som "svake og temmelig passive". Jeg er stygt redd for at DS-kameraten gjør avisa til syndebygg for

linjefeil og dårlig organisering på andre felter. Du skriver sjøl at en god del av grunnplanen er temmelig passive. Er det avisa som er skyld i det? Du skriver at 20% av folka har hovedoppgave med avisa, mens for eks. 16% jobber hovedsakelig med kvinner. Sammenlikner vi resultatene, så synes jeg at de 20% som jobber med avisa er en jævla bra investering for partiet.

Tar dere avisa vår så tar dere fra oss det fineste vi har. Og de som i dag ikke har avisa som hovedoppgave vil sannsynligvis slite med de samme problemene som før.

BUD

HAR KK-ARBEIDET TO SIDER?

"BUD" er sinne på meg. Jeg har påstått at KK-arbeidet tar for mye krefter og dermed er med på å lage krise i partiet. Jeg oppfatter at vi er uenige om to saker. For det første om åssen KK-arbeidet innvirker på det lokale arbeidet. For det andre trur jeg du mener jeg helst skulle holdt kjefst med brist i kjærligheta til avisarbeidet.

Jeg trur vi bare får akseptere at du og jeg får forskjellige resultat når vi balanserer det politiske lokalregnskapet for KK-arbeidet. Men jeg kan ihvertfall gjenta to argument.

Når en prioriterer kreftene er ikke spørsmålet bare å finne fram til arbeid som gir resultater. Det som er enda vanskeligere er å finne hvor en får de største langsiktige resultatene. - Videre kan det bli for mye av en god ting også. Ei avdeling er nødt til å drive med mange ting. Den har nytte av avisarbeidet. Men denne nytta blir underordna om avisarbeidet blir så svært at det skyver unna mange andre oppgaver.

Så skriver du: "Det er sterkt at en midt i ei kampanje kommer med et sånt utspill".

Jeg er enig i at en skal

underordne seg vedtak som er fatta og ikke strø sand i maskina når vi jobber for ei målsetting. Men vi må allikevel ikke gjøre KK til ei hvit ku.

Jeg vil i tillegg minne om at dagsavisas framtid fremdeles var et åpent spørsmål da artikkelen min ble skrivi. Jeg mener det er ei demokratisk rett og plikt for meg å si hva jeg mener. Gjør vi avisa "udiskutabel" vil det bli plagsomt både for den og avdelingene.

GUNN

HVORDAN MØTE INNFØRINGA AV EDB-SYSTEMER PÅ ARB.PLASSEN?

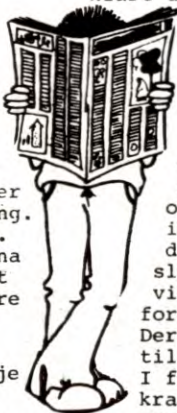
Mange kamerater går rundt på arbeidsplassene og lurer på hva de skal gjøre med planene og ryktene om innføring av EDB-prosjekter på jobben. Denne artikkelen er for dere, skrevet av noen som har stått oppe i det samme noen år.

AVTALEVERKET ER VIKTIG:

Det er en rammeavtale mellom LO og NAF og mellom Staten og Stats tjenestemannskartellet, hvor det står at datamaskinbaserte systemer ikke kan innføres uten i samråd med de ansatte. Det er viktig å skaffe seg og bruke de avtalene som foreligger. Avtalen slår fast at de ansatte skal opplyses om planene tidligst mulig. Hvis det går rykter eller blir gitt beskjed om at "dere får skjermer neste onsdag", er det klart ulovlig.

Med grunnlag i avtalen kan dere forlange orientering om planene. Klubbforeningsstyret må sjølsagt varsles, slik at det kan bli lovfesta forhandlinger.

Men først må planene på bordet, de må diskuteres blant dem de angår, i foreninga, osv. Vi skal ikke her komme inn på generelle spørsmål om data, som alltid kommer opp i slike diskusjoner (totalt avisende holdninger pga faren for arbeidsløshet osv). Deretter må en forberede seg til forhandlinger med ledelsen. I følge Rammeavtalene har en krav på særavtaler. De kan være for hvert

enkelt prosjekt eller for all mulig innføring av EDB på plassen. Det lønner seg å få særavtalene klare før prosjektene blir innført etterpå kan det være vanskelig.

Hva skal særavtalene innholde?

- Det må garanteres at ingen mister jobben.
- En må finne fram til de aktuelle miljøkravene: Hvilke maskiner er best? Bord, stoler? Trengs ny belysning? Hva med fysoterapi, øyenleger?
- Arbeidstida er viktig. De som skal jobbe med skjerm/punching må ikke ha for lang arbeidstid.
- Skikkelig opplæring for alle. Dette synes det mest mot og må inn i avtalen.

For mange er det aktuelt å kreve at ledig kapasitet som følge av EDB-bruk skal benyttes til bedre personlig veiledning av kunder/klienter.

KRITIKK AV DNS-DIREKTIVET.

Jeg har i alle år vært enig i direktivet om å stemme i DNS. Nå har jeg imidlertid endret oppfatning. Jeg tror at de som har vært i mot har hatt rett hele tida. Jeg skal kommentere direktivet punkt for punkt:

1. DS skriver: "DNS er et viktig forum for politisk og ideologisk kamp". Påstand: DNS var et slikt forum, men er det ikke. Det er slutt på den tida da initiativ fra DNS skapte bølger på byen. Et fåtall går i DNS. Kampen på Universitetet gjenspeiles ikke og føres ikke videre i DNS i nevneverdig grad. Studentene som er DNS' masse grunnlag boikotter møtene.

For å gjøre DNS til et viktig forum for politisk kamp, må stilen endres. Nå er det slik at alle grupperinger driver ordkløveri og slår hverandre i hodet med argumenter og sitater. Debatten er innretta på å latterliggjøre motstandern. Mye folk som går i DNS blir skremt av ferdigsydde innlegg kjefting, skyttergravskrig mellom gruppene. I stedet må vi tilstrebe

en debatt som er innretta på å overbevise tilhørerne om at vår politikk er viktig. debatten må bli levende ikke drepende.

2. "DNS.... Stiller lokaler og apparat". Bra, men vi kan greie oss uten. "Hvis Sos.front vinner blir KF kasta ut av U 11", påstår noen. Mulig det. Men dette er et spørsmål om det er politisk mulig å gjøre noe slikt. For 3-4 år siden ville KF være i stand til å mobilisere folk for å forhindre utkastelse. Hvis dette ikke lenger er tenkelig, lever vi faktisk på rentene av fordums storhet. Det gir et falskt bilde av den reelle situasjonen for fronten. Verden ser lysere ut enn den faktisk er. Da blir vi fort stormannsgale.

3. "Rød Front vinner ikke bare med studentstemmer". Riktig. Men det er i hovedsak NKS sitt problem. Når jeg hører at for eks. kameratene på en lærerskole i byen ikke mobiliserer elevene på skolen til DNS hvorfor skal da jeg som jobber i industrien gjøre det? Hvis vi får inn folk i fagforingsstyret, er det fordi vi har jobba bra på arbeidsplassene. Det er uttrykk for tillit til oss. Hva slags tillit kan studentmassene få til Rød Front? Det betyr jo ingenting om de går der. ML-erne skaffer jo flertall ved å mobilisere partimedlemmene i byen allikevel.

4. "Hvis ikke Rød Front vinner, blir DNS et talerør for revisjonismen". Nettopp! Dette alene er grunn nok til å gå i DNS. Jeg trenger ikke noe direktiv fordi jeg har kapasitet til å gå dit og lar meg mobilisere på et bra politisk grunnlag. Andre kamerater har det ikke slik. De trenger fredaqskveldene til andre ting, ungene for eks. Så får de semester etter semester slengt et direktiv i fleisen. Hvor mange motisigelser har ikke dette skapt? Hvor mye energi blir ikke brukt til å løse disse motsigelsene? Er de

blitt løst? Hvor mange har brutt direktivet? Etter stemmetallet på de siste gen.forsamlingene å dømme er det ikke få. vil det bli tatt disiplinærtiltak mot disse kameratene (eller er noen direktivbrudd mindre vesentlige enn andre?)

5. "Direktivet om å støtte Rød Fronten vil ikke alltid bli gitt". Bare når vi kan tape? Eller bare når sosialimperialismens agenter kan vinne? Jeg vil påstå: Hvis det ikke er massegrunnlag blant studentene, er det bra å tape i DNS. Nå brukes sannsynligvis mye bra kader i administrering av Rød Fronten i stedet for å korrigere NKS sitt arbeid blant studentene. For en utenforstående virker det som om det egentlige problemet er passivisering og politisk apati blant det store flertallet av studentene. (sjelden eller aldri hører vi om aksjoner blant studenteneheller ikke de andre grupperinger trekker studenter til DNS, høyredominans i gallup-undersøkelser). Jeg har ikke sett noe som tyder på at kommunistene er opp-tatt av dette problemet. DNS tren-

ger muligens hjelp av partiet. Får NKS slik hjelp når de tilsynelatende står så sterkt at de kan vinne DNS år etter år? Hvordan er moralen blant NKS-medlemmene? Vil et tap i DNS føre til oppgitt-het eller vil det føre til korrigering av feil i politikken?

DS/AU skriver i FFP for april at kameratene i DNS ikke trenger sur kritikk og advarer mot hets mot studentene. Dette er jeg enig i. Det er DS som har ansvaret for at kameratene i DNS stoler på kjøttvekta til Oslo-partiet, og det er NKS sin oppgave å utmeisle en riktig studentpolitikk. Og det er hvert enkelt partimedlem som sjøl må se virkeliheta i aua. Jeg har ikke gjort det før nå. Dette innlegget burde vært skrevet for et år siden. Men bedre sent enn aldri. Kommunistene frykter ikke sannheten. La oss få en skarp debatt. Fyr Løs!

"Stemmekveg"

RV - RØD VALGALLIANSE ELLER RØDT VENSTREPARTI?

Dette er en polemikk mot vedtaka om å gjøre RV til en permanent organisasjon med medlemskap, lokale lag, valgte ledelser lokalt og sentralt og et landsmøte med representanter for de lokale laga som høyeste organ. Disse vedtaka mener jeg er feil -aktige og skadelige, og representerer etter min mening et alvorlig revisjonistisk avvik.

Klarest kommer denne linja til uttrykk i innledninga som ble holdt på RVs siste Landsstyremøte om organiseringa av RV:

"Vi har erfart at det er mye lettere å komme gjennom i massemedia dersom vi framstår som en landsomfattende organisasjon bygd opp mest mulig likt de etablerte borgerlige partiene".

Jeg betviler ikke at denne

påstanden er riktig. Men det rett ferdiggjør på ingen måte de vedtaka som ble fatta på landsstyremøtet. Disse vedtaka innebærer nemlig at RV skal bli (eller er blitt) et nytt parti. RV har alle kjennetegna for et vanlig parti, riktignok ikke et kommunistisk parti, men avgjort et parti. Jeg kan overhodet ikke se en grunn til ikke å kalle RV et parti dersom linja fra landsstyremøtet blir satt ut i livet.

HVA SLAGS PARTI BLIR RV?

Partiet vil være retta inn på parlamentarisk arbeid, det vil være et åpent parti som ikke stiller særlige krav til medlemskap. Plattformen nevner ordet revolusjon, men sier ingenting om

væpna revolusjon. Partiet vil sannsynligvis bli organisert etter boligområder og dermed ikke ha noe tyngdepunkt i industrien (hittil har jeg ikke hørt forslag om å opprette RV-lag i industrien (gudskjelov!)).

Hvem vil bli medlemmer? Jeg tror faktisk det finnes et stort antall ærlige progressive som er for radikale reformer, som er mot imperialismen, som ikke har tillit til noen andre partier og som ikke blir skremt av ordet revolusjon. Men som heller ikke er overbevist om at væpna revolusjon er nødvendig og som har mange illusjoner om hva som kan oppnåes gjennom parlamentarisk arbeid. Disse, som det finnes langt flere av enn medlemmer i AKP (en del finnes også sannsynligvis i AKP) vil finne en fin plattform i RV. Det blir sikkert ikke så vanskelig å rekruttere til et slikt åpent parti, spesielt ikke når det ikke vil bli stilt større krav til medlemskap enn for eks. i SV.

Hva slags parti? I alle fall ikke noe kommunistisk parti! Det minner faktisk langt mer om et revisjonistisk parti, eller et radikalt borgerlig reformparti. Dette er ikke uttrykk for mistillit til massene som har stemt eller har sympati for RV. Jeg mener det er en historisk erfaring at det er svært vanskelig for et revolusjonært parti å holde fast på sitt revolusjonære grunnlag. Helt siden Lenin har revisjonister gått inn for å danne "åpent parti" eller "masseparti", nettopp fordi det er lettere å erobre et slikt parti for ei revisjonistisk linje i politikk. Lenins parti " av en ny type" ble til i kamp mot ei linje "for et åpent parti" (se Lenin Bind 5, s.42-47)

Er dette å male fanden på veggen? Tyder ikke alt på at AKP både har og vil ha kontrollen over utviklinga i RV-partiet? Nei, alt tyder ikke på det. Alle rede nå synes jeg det er skremmende i hvor liten grad AKP har kontrollen over utviklinga av RV.

De siste vedtaka i RV er fatta uten forutgående diskusjon i partiorganisasjonen. Vi har i det hele tatt ikke en gang fått høre om denne linja er vedtatt av SK. Når det gjelder den politiske linja har jeg støtta en valgtaktikk for valget 1979 som innebærer ikke å ikke ta med formuleringer om væpna kamp i RVs plattform. Det er noe ganske annet å ikke ha dette med i plattformen til et politisk parti som kaller seg revolusjonært. Når vi i tillegg tar med at det bare er 3 år siden vi oppsummerte at AKP(m-l) sjøl sto i fare for å bli erobra av revisjonismen i 1973, og at revisjonismen hadde seira i linja for valgarbeid, er det all grunn til ikke å overvurdere partiets evne til også å holde et nytt "åpent parti" på et revolusjonært grunnlag.

Tvert i mot, jeg tror vi står i fare for å måtte kaste inn krefter i RV (slik vi har gjort i en del frontorg.) for å holde på ledelsen. Slik kan den nye RV-linja virke inn på AKPs egen prioritering av parlamentarisk, legalt arbeid på en skadelig måte for partiets øvrige oppgaver.

KRAV FRA UAVHENGIGE OM PERMANENT ORGANISASJON.

I begrunnelsen for vedtaket om RV som permanent organisasjon er det blitt sagt at mange uavhengige og flere RV-grupper har krevd at RV skulle bli en permanent organisasjon, med valgte ledelser osv.

Dette mener jeg er å skyve uorganiserte foran seg. Så lete

RV allerede på landsmøtet i vår presenterte seg for all verden som et parti med en organisasjon, og med et organisert formelt demokrati, er det bare rimelig at uorganiserte følger opp dette med krav om reell formell innflytelse på vedtak o.l. Og da er en permanent organisasjon nødvendig. Ingen har fortalt de uorganiserte at dette bare ble sagt for å få massemedia til å tro at RV var et ganske ordinært parlamentarisk parti. Svært mange har trodd at det var alvor, siden krevd at det ble alvor, og nå har det langt på vei blitt alvor.

DEN "GAMLE" RV -LINJA VAR KORREKT

Den nye RV-linja bryter med ei linje for RV som jeg mener i hovedsak har vært riktig:

1. RV er en allianse av partiet AKP(m-l) og uavhengige sosialister. I dette ligger det at alliansen består av en organisert del AKP og uavhengige, partiløse sosialister.

2. Initiativet til RV tas av AKP (m-l) lokalt og sentralt, som foreslår og vedtar etter diskusjon i partiet og med uorganiserte en plattform for alliansen. Uorganiserte som støtter plattformen inviteres til å delta i en allianse med partiet.

3. RV er en valgallianse. Det vil si at alliansen er oppretta for en tidsbegrensa periode å knytte sammen kreftene til medlemmer i partiet og partiløse sosialister, med sikte på å spre alliansens politikk og for å få inn representanter i parlamentariske forsamlinger på et revolusjonært grunnlag.

4. Desom blir valgt har RVs plattform som rettesnor for sitt arbeid

Partimedlemmer er underlagt partiets ledelse etter vedtektene: AKPs medlemmer og fraksjoner i parlamentariske forsamlinger er alltid og i alle saker underordna sentralkomiteen og partiorganer på sitt plan". Uavhengige der i mot er uavhengige av partiets demokratiske sentralisme.

5. Når valget er over oppløses valgalliansen, med unntak av de valgte representantene. Der det er grunnlag for det kan det opprettes grupper uten formell myndighet over representantene for diskusjoner, undersøkelser osv. til hjelp for representantene. Dette samme gjelder på landsbasis. Ikke noe landsstyre med formell myndighet, men et organ som kan hjelpe representantene med erfaringer, utredninger o.a.

6. Spørsmål om hvem som skal sitte i kommunale utvalg o.l. vedtas av representantene. Der hvor denne eller disse er medlem av AKP blir avgjørelsen i realiteten tatt av partiavdeling eller DS i AKP.

7. Representantenes kontakt med RV-sympatisører, masseorganisasjoner, aksjoner og bevgelser, er nødvendig for at representantene skal kunne være virkelige revolusjonære parlamentarikere. Dette må sikres gjennom direkte åpen kontakt med masseorganisasjoner, åpne møter, og evt. mer eller mindre faste grupper av sympatisører. Aller viktigst er nær kontakt med partiorganisasjonen.

Jeg mener ikke at punktene over uttrykker ei riktig linje som i hovedsak er blitt fulgt ved tidligere valg (til og med i 73) dette betyr ikke at denne linja er blitt fulgt fullt ut. for eks. har det vært en tendens til å underslå RVs forhold til AKP, og det er ikke nytt i år at RV blir presen-

tert som om det finnes en RV-organisasjon som sender representanter til RV-konferanse osv.

HVORDAN GI UORGANISERTE INNFLYTTELSE.

Imidlertid løser ikke den "gamle" valglinja problemet: Hvordan skal vi knytte nærmere bånd til alle de folka som støtter RV og som sympatiserer med partiet, og hvordan skal disse få virkelig innflytelse på utforminga av politikken. Men det blir heller ikke løst ved at vi oppretter et nytt parti.

Virkeligheten er jo at vi står overfor dette problemet i alle deler av partiets arbeid. Faglig, kvinne osv. Jeg mener at vi bare kan løse dette ved å korrigere avviket fra masselinja. Vi må lytte og oppsummere ideene, kritikken og synspunktene til folk utafor partiet og la det bli det viktigste grunnlaget for reell innflytelse. På samme måte som partidemokratiet bare kan fungere dersom ledelsen virkelig tar hensyn til meningene, kritikken og erfaringene til partimedlemmene når den tar avgjørelser om linjer og tiltak.

Truls B

P.S: Apropos avviksdebatten i Klassekampen: Med avvik i partiet mener jeg standpunkt som er feilaktige og skadelige, spesielt om de preger vedtak og får støtte fra flertallet. Dette betyr ikke at jeg mener Hilde H. og Pål S. er revisjonister og skadegjørere. Det betyr at jeg mener de tar feil. Vi trenger undersøkelser og diskusjon for å finne ut hva som er rett og hva som er feil. Jeg håper at både kamerater som har vært med på å fattede vedtak i RV og SK vil argumentere for standpunktene sine. Det er slik vi kan få avgjort hva som er avvik og hva som ikke er det. Og det er etter min mening også hovedmetoden for å bekjempe avvik i partiet.

VÅR HOLDNING TIL AKSJONEN MOT NYE ATOMVÅPEN.

Flere kamerater har bedt oss klargjøre vår holdning til Aksjonen nei til nye aksjonsvåpen. Ikke minst ber de om klare svar på spørsmålet: Hva bør vi gjøre? Av diplomatisk hensyn i fht. aksjonen og alle de ærlige menneskene som støtter den, er det en del ting vi har unnlatt å ta opp i den eksterne propagandaen. Dette har spredd en viss usikkerhet i partiet om hva som bør gjøres. Derfor denne korte klargjøringa av vårt syn.

1. Hovedproblemet i denne aktuelle opprustninga av atomvåpen i Europa nå, er Soviets modernisering. Sovjets kraftige opprustning av SS 20-raketter og daglige utplassering av dem samt Backfire-bombe fly ene har gitt Sovjet et betydelig forsprang. Deres atomvåpenforsprang øker nå fra uke til uke.

2. Vårt ansvar på dette er ikke et JA til nye atomvåpen i NATO. Atomvåpen er en spesiell form for masseødeleggingsvåpen som bringer den militære kontrollen mer og mer i supermaktenes favør og mer og mer ut av folkenes og de små og mellomstore landas kontroll. Videre mener vi at det som virkelig senker atomterskelen i Vest Europa i dag og som gjør et Sovjetisk angrep mer sannsynlig, er den elendige forfatninga som NATOs konvensjonelle styrker befinner seg i. Å "løse" dette alvorlige problemet ved å satse på strategien med mer atomopprustning, er farlig og illusorisk. (For fylldig arumentasjon, se KK tirsdag 11. des)

3. Vårt svar er et NEI, men slett ikke bare det. Vi må først og fremst rette søkelyset mot Sovjets atomopprustning (SS-20 og Backfireflyene) og stille krav om stoppp i produksjonen og tilbake trekking. Samtidig retter vi oss i mot NATOS modernisering.

4. Aksjonen Nei til Atomvåpen bygger på et grunnlag som er farlig ensidig. Plattformen retter seg først og fremst mot NATOs planer. Riktignok inneholder den en parole som krever at begge militærpaktene må rusten ned atomvåpen. Med en så allmenn parole vil få eller ingen være uenige, og slett ikke B resjnev som benytter en slik parole gang på gang for å vise sin "fredsvilje". Bare ved at vi retter søkelyset direkte mot Sovjets faktiske atomopprustning som foregår nå og krever stopp, vil det bli et problem for Moskva.

5. Aksjonen har seinere sendt ut to telegrammer til Bresjnev og protestert mot SS-20. Dette er positivt. Men det løser ikke problemet, fordi aksjonen først og fremst fortsetter arbeidet på grunnlag av den falige ensidige plattformen. Denne farlige ensidigheten gjør at aksjonen hele tida står i en akutt fare for å bli misbrukt av de kreftene som virkelig ønsker å senke atomterskelen i Vest-Europa: først og fremst Moskva. Det mest skadelige som kan skje, er at Sovjet kan gjøre seg nytte av Aksjonens ensidige krav om nei til NATOs atomvåpen og styrke sin egen posisjon. En viktig måte å styrke Moskvas aksjer på i Vest-Europa, er at den folkelige opinionen blir ensidig opptatt av motstanden mot NATOs atomvåpen. Det skulle være uøndvendig å understreke at en slik utvikling virkelig er til skade for Vest-Europas og Norges beredskap-

6. Aksjonens ensidige motstand mot NATOs planer er derfor ikke en liten taktisk feil som enten kan unnskylde eller sees bort i fra. Den representerer en strategisk feil i synet på hvem som truer oss mest og hva som vi skal gjøre med dette.

7. Samtidig må vi understreke at det i aksjonen, blant annet representert ved de første 100 under skrifterne; finns mange forskjellige politiske tendenser. Her finnes mange ærlige folk, her finnes bevisste revisjonister. Mange er også enige i vårt syn: at motstanden mot nye atomvåpen ikke minst må rettes mot Sovjets atomopprustning. Dette er positivt. Dette betyr at vi må en fleksibel holdning til Aksjonen.

8. Hva bør vi gjøre i tida framover? Vi regner her med at verken saken eller kampanjen er over i og med NATO-møtet 12. desember. som avgjør om NATO skal modernisere atomvåpenene. Spørsmålet vil fortsette å være sentralt i lang tid, enten NATO vedtar planen eller den norske regjeringa støtter planen eller legger seg på en slags kompromissløsning, som likevel er støtte. Alt avhengig av utfallet, vil behovet for ulike paroler o.l. variere. Men det er noe som uansett vil være sentralt og viktig for oss å gjøre:

* Ta initiativ til bra uttalelser i klubber, fagforeninger og andre masseorg. m.m. Disse må rettes mot Sovjets atomopprustning, kreve stans i produksjonen av SS-20 (må demonteres) og av Backfireflyene. De må også rette seg mot NATOs atommodernisering. Om NATO møtet vedtar planen 12. des. er dette kravet fortsatt aktuelt. Om møtet ikke vedtar planen, ville det sjølsagt være klart for et enda kraftigere krav til Sovjet om atomnedrustning. Dette burde da komme til uttrykk i uttalelserne.

* Om det er grunnlag for det, ta

gjørne initiativ til lokale under-skriftskampanjer/annonser som støttes av enkeltpersoner og som gir uttrykk for samme syn som det som er nevnt ovafor.

* vi bør argumentere for vårt syn, oppmuntre de vi kommer i tale med til å fremme motstand mot Både sovjets og USA/Natos atomopprustning. Kort sagt, der hvor vi har anledning til det, bør vi arbeide for at aksjonen vender oppmerksomheten i riktig retning. Det kan være ved samtaler med enkelt personer som arbeider i aksjonen eller støtter den, ved evt. å delta i den sjøl om forholda tillater det. Ikke minst kan det gjøres ved å ta initiativ til bra uttalelser rundt om i massorganisasjonene. o.l. (Sjøl om partiets møte med Aksjo-

nens ledere ikke førte til at de endra plattform, vil et aktivt press i form av samtaler, uttalelser o.l. kanskje føre til endring).

Et slikt aktivt arbeid vil utvilsomt ha positiv virkning i fagbevegelsen. Dette vil i sin tur ha betydning for linja som Aksjonen (eller nye aksjoner) legger seg på. Og det vil ha positiv virkning på grunnlaget for de demonstrasjonene som evt. kommer på nyåret. Vi må regne med at slike demonstrasjoner blir aktuelle, og vi bør gå aktivt inn for å påvirke grunnlaget for disse i så positiv retning som mulig.

Kam.hilsen på vegne av SKAU;FS.

